

Goran Simic

Moj Akcent

*Ja volim ovaj moj akcent, volim ovu bitku između
divljeg mora riječi koje napadaju moj slabašni jezik
što odbija da se ponaša kao čamac.
Moj akcent se ne može čuti na službenim jutarnjim
vijestima samo zato što stanuje na ulici,
u šuškanju oglasa priljepljenih za ulične bandere
na kojima beznačajni neko
nudi beznačajni posao
nekome sa stranim akcentom.
Skoro da volim što u mome izgovoru mogu otkriti
i svoju prošlost i drugačiju sebe
koja je još uvijek u stanju razgovarati sa zamišljenim ribama
u običnoj čaši vode.*

Moj djed je bio ribar
pa sam rasla na lučkim dokovima čekajući ga da se pojavi.
Kad sam se rodila sagradio mi je ogromni akvarijum
i svaki put kad bi se vratio sa mora stavio bi u akvarijum
najljepšu ribu koju je te noći ulovio.
*Dao bi joj ime po nekoj novoj riječi koju sam morala naučiti
prije nego donese sljedeću.*
*Sjećam se da su se prve dvije ribe zvale Ja i Sam
a poslije toga sam ljepotu jezika učila kroz blještavilo krljušti.*
Tako sam prepoznavala riječi po tišini i bojama.
Kad bi se djeda ujutro vratilo
satima bi sjedili pred akvarijumom
praveći rečenice po ribama kad bi prošle
jedna pored druge.
Tako sam učila da govorim.

Napustila sam kuću one noći
kada je moj djeda odveslao u noć da uhvati crnu ribu
i više se nikada nije vratilo.

Sada dok sjedim u svojoj praznoj sobi
i razgovaram sa duhovima riba
koje sam nekada prepoznavala kroz riječi,
dok pratim sjenke riba koje su izgubile svoju boju
kao da sjedim u praznom akvarijumu.
I jedini zvuk koji čujem
to je šuštanje oglasa priljepljenih za ulične bandere.

Ja volim ovaj moj akcent...
Ja volim ovaj moj akcent...
ponavljam bezbroj puta ovu frazu
da se slučajno ne bih upitala:

Ko sam ja sada.
Jesam li imalo slična sebi
ili sam ona crna riba
koju je moj djeda otišao da uhvati.